

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะสร้างความเจริญก้าวหน้า ให้กับประเทศชาติ ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ย่อมต้องอาศัยกำลังคนที่มีประสิทธิภาพ ดังเช่นพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่พระราชทานแก่ครูและนักเรียน ณ ศาลาศิลป์ เมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2505 ตอนหนึ่งว่า

“.. การศึกษาเป็นปัจจัยในการสร้างและพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรมของบุคคล สังคมและบ้านเมืองใดให้การศึกษาที่ดีแก่เยาวชนได้ อย่างครบถ้วนพอเหมาะกันทุก ๆ ด้าน สังคมและบ้านเมืองนั้นก็จะมีพลเมืองที่มีคุณภาพ ซึ่งสามารถธำรงรักษาความเจริญมั่นคงของประเทศชาติไว้ และพัฒนา ให้ก้าวหน้า ต่อไปได้ตลอด..”

เมื่อพิจารณาการจัดการศึกษา ตามแนวทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในช่วงเวลาเกือบ 30 ปี ที่ผ่านมาจะเป็นการเน้นการศึกษา เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจมากกว่า การพัฒนาทางสังคมและการเมือง สังเกตได้จากผลภาพรวมของรายได้ประชาชาติที่เพิ่มขึ้น รายได้ต่อหัวเพิ่มขึ้น แต่การกระจายรายได้ในระหว่างประชาชนไม่ดีพอ สวัสดิการสังคม ยังมีน้อย ปัญหาสังคมในด้านต่าง ๆ ยังมีมาก ความเป็นอยู่ที่ผ่านมามุ่งพัฒนาด้านวัตถุมากกว่า การพัฒนาด้านคุณภาพ คุณธรรม จิตใจ และความค่อยเป็นค่อยไป (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2534 : 46)

จากสภาพดังกล่าวหน่วยงานต่าง ๆ ได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้อง พัฒนาการ ศึกษาให้สามารถพัฒนาคุณภาพของพลเมือง ทั้งทางด้านการเสริมสร้าง ความเจริญงอกงาม ทางร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมถึงการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข และสามารถนำความรู้ไปพัฒนาความเป็นอยู่ของคนและท้องถิ่นให้อยู่ดีกินดี ซึ่งจะ

ช่วยลดปัญหาต่าง ๆ ลงได้มาก และย่อมส่งผลต่อประเทศให้มีความมั่นคง ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมต่อไป ดังนั้นหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษา เห็นความสำคัญในการพัฒนาการศึกษาจึงได้กำหนดนโยบาย ความมุ่งหมาย ในการพัฒนาการศึกษา ของชาติ ดังเช่น

แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 ได้กำหนดความมุ่งหมายของการจัดการศึกษา ซึ่งสรุปได้ว่า การศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์ สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตน สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ช่วยพัฒนาประเทศได้อย่างเหมาะสม เน้นการพัฒนาบุคคลใน 4 ด้านคือ

1. ด้านปัญญา ให้รู้จักเหตุผล แยกแยะผิดชอบชั่วดี รู้คุณค่าของภูมิปัญญา และวัฒนธรรมของสังคมไทยและรู้จักเลือกรับวิทยาการและวัฒนธรรมจากภายนอก

2. ด้านจิตใจ ให้รู้จักฝึกจิตใจตนเองให้เจริญงอกงามด้านคุณธรรม ละอายต่อการทำผิดมีศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางจิตใจ รู้จักพอ มีความอดทนหนักแน่น

3. ด้านร่างกาย ควรมีร่างกายที่เจริญเติบโตเหมาะสมกับวัย รู้จักดูแลสุขภาพร่างกายอนามัยทั้งของตนเองและครอบครัว

4. ด้านสังคม พึงมีพฤติกรรมทางด้านสังคมที่ดี การทำงานและอยู่ร่วมกัน ด้วยการช่วยเหลือเกื้อกูลกันโดยไม่เห็นแก่ตัว ชำรงรักษาเอกลักษณ์ และวัฒนธรรมที่ดีงามของไทย เคารพสิทธิและเสรีภาพของตนเอง และผู้อื่น รู้จักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

ในด้านแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539) ได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการพัฒนาการศึกษาระดับประถมศึกษาไว้ว่า เพื่อให้เด็กทุกคนที่มีอายุอยู่ในเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับ และผู้ที่ค่อยโอกาสทางการศึกษาได้เรียนจนจบหลักสูตรประถมศึกษา โดยมุ่งเน้นให้มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่ถูกต้องมีความรู้และทักษะพื้นฐานทางวิชาการ และทางด้านอาชีพที่เหมาะสมกับวัยและสอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่นและสังคม มีนิสัยรักการแสวงหาความรู้ มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ มีความสำนึกในความเป็นคนไทย ตระหนักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม และทรัพยากรของท้องถิ่นและของชาติ และเป็นพลเมืองดีในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535 : 56) ส่วนกระทรวงศึกษาธิการได้วางนโยบายในแผนพัฒนาการศึกษา การศาสนา และการวัฒนธรรม ระยะที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539) ด้านคุณภาพการศึกษากำหนดไว้ว่า พัฒนาคุณภาพการศึกษา ทุกระดับทุกประเภท ให้ผู้เรียนมีคุณภาพ เป็นคนดีมีทักษะในการประกอบสัมมาอาชีพ สามารถคิดวิเคราะห์แก้ปัญหาและดำรงชีวิตอย่างสอดคล้องสัมพันธ์กับหลักธรรมคำสอนของศาสนา และวัฒนธรรมอัน

คิงามของชาติและของท้องถิ่น มีความรักความหวงแหน ในธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ มีความเคารพยึดมั่นใน สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ (สำนักงานคณะกรรมการการ ประถมศึกษาแห่งชาติ, 2536 : 47)

จากความมุ่งหมายของแผนการศึกษาแห่งชาติ และวัตถุประสงค์ในการพัฒนาการ ศึกษาระดับประถมศึกษาดังกล่าว จะเห็นว่าเป็นภาระของหน่วยงานทางการศึกษาที่จะส่งเสริม ช่วยเหลือให้เด็กทุกคน ได้รับการพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าในทุก ๆ ด้าน และเกี่ยวกับการจัด การศึกษานั้นประเทศไทยจัดการศึกษาตามแนวระบบโรงเรียน แบ่งการศึกษาออกเป็น 4 ระดับ คือ ระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดม ศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535 : 12) และถือว่าการศึกษาในแต่ละ ระดับมีความสำคัญด้วยกันทั้งนั้น รัฐบาลทุกสมัยต่างถือเป็นภาระอันสำคัญที่จะพยายามจัดการ ศึกษาในทุกระดับ แต่ได้มุ่งเน้นที่การศึกษาในระดับประถมศึกษาว่า เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพราะประชากรส่วนใหญ่ของประเทศมีโอกาสได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษาเท่านั้น

ในการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาของไทยในปัจจุบันนั้นส่วนใหญ่ เป็นหน้าที่ ความรับผิดชอบของ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเป็นหน่วยงาน ของกระทรวงศึกษาธิการ หน่วยงานนี้ได้กำเนิดขึ้นตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2523 ตาม พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 216 ลงวันที่ 29 กันยายน 2515 พ.ศ. 2323 (ราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ, 2523: 1 - 3) ดังนั้นการดำเนินงานของ โรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่ในประเทศนั้น จะอยู่ในความดูแล และความรับผิดชอบของ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ นอกจากโรงเรียนที่อยู่ในความรับผิดชอบ ของหน่วยงานอื่นอีกหลายหน่วยงาน ซึ่งจัดขึ้นเป็นกรณีพิเศษ เพื่อการทดลองหรืออื่น ๆ คือ

1. โรงเรียนสาธิตของวิทยาลัยครู กระทรวงศึกษาธิการ และคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยต่างๆ
2. โรงเรียนราษฎร์ซึ่งจัดโดยเอกชน ในความดูแลของ สำนักงานคณะกรรมการ การการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ
3. โรงเรียนศึกษาพิเศษ และศึกษาสงเคราะห์ที่เปิดสอนระดับประถมศึกษาแก่ เด็กพิเศษ เช่นเด็กพิการที่อยู่ในท้องถิ่นห่างไกล สังกัดกรมสามัญศึกษา
4. โรงเรียนสังกัดองค์กรท้องถิ่น ได้แก่ กรุงเทพมหานคร เทศบาล และ เมืองพัทยา

5. โรงเรียนในความควบคุมดูแลของหน่วยงาน ที่ไม่ได้รับผิดชอบทางการศึกษาโดยตรง เช่น กองบัญชาการตำรวจชายแดน กรมประชาสงเคราะห์ เป็นต้น (สมานจิตร สุคนทรทรัพย์, ม.ป.ป. 1 - 2)

จากข้อบ่งชี้ความรับผิดชอบดังกล่าวข้างต้นนั้นเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เป็นองค์กรทางการศึกษาที่รับผิดชอบงานการศึกษาที่มีขนาดใหญ่มาจากสถิติที่สำรวจโดยฝ่ายแผนของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปีงบประมาณ 2535 พบว่ามีปริมาณเด็กในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ประมาณ ร้อยละ 90 มีโรงเรียนในสังกัดทั้งสิ้น 31,437 โรงเรียน มีนักเรียน 6,862,656 คน (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2536 : 4-5)

การดำเนินงานของหน่วยงานที่รับผิดชอบทางการศึกษา ตามจุดมุ่งหมายของแผนการศึกษาแห่งชาติ จุดประสงค์ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ หรือนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการจะประสบผลสำเร็จได้ ต้องเป็นหน้าที่โดยตรงในการปฏิบัติของโรงเรียน ดังเช่น สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2528 : ปกใน - ด้านหน้า) กล่าวว่าโรงเรียนเป็นหน่วยงานทางการศึกษาที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นหน่วยปฏิบัติ และผลการจัดการศึกษาจะเป็นเช่นใดนั้น เกิดขึ้นที่โรงเรียน ดังนั้นการปฏิบัติงานของโรงเรียนนั้นจะต้อง จัดการเรียนการสอนให้นักเรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ทั้งด้านคุณภาพที่พึงประสงค์ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกกลุ่มประสบการณ์ คุณลักษณะที่พึงประสงค์และสุขภาพอนามัยที่ดี

การที่โรงเรียนจะดำเนินการให้เกิดประสิทธิภาพ โรงเรียนจะต้องดำเนินการตามหน้าที่ให้ครอบคลุมทุกด้านซึ่งงานในการบริหารการศึกษานั้น มีนักการศึกษาและสถาบันต่าง ๆ ได้เสนอไว้เช่น

แคมป์เบลล์และคณะ (Campbell and Others, 1962 : 90 - 91) แบ่งงานบริหารการศึกษาเป็น 7 ประเภทคือ

1. การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน
2. การพัฒนาหลักสูตร
3. งานกิจการนักเรียน

4. งานบุคลากร
5. การจัดหาเครื่องอำนวยความสะดวก
6. การเงินและธุรการ
7. การจัดโครงสร้างและรูปแบบของค์การ

พนัส หันนาคินทร์ (2526 : 68 - 69) ได้แบ่งงานในการบริหารโรงเรียนออกเป็น 3 ประเภทได้แก่

1. งานด้านวิชาการ ประกอบด้วยงานด้านเกี่ยวกับครู งานด้านเกี่ยวกับตัวนักเรียน งานด้านการจัดโปรแกรมการเรียนการสอน งานด้านการจัดหาเครื่องอุปกรณ์การสอนและเทคโนโลยีทางการศึกษา
2. งานด้านธุรการ ประกอบด้วยงานด้านการเงิน งานด้านการติดต่อกับองค์กรภายนอกงานด้านอาคารสถานที่ งานด้านบริการต่าง ๆ งานด้านการปกครองและควบคุมบุคลากรที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอน
3. งานด้านกิจการนักเรียน ประกอบด้วยงานด้านควบคุมดูแลความประพฤติและระเบียบวินัยของนักเรียน งานด้านการแนะแนว และการจัดหาทุน งานด้านการจัดกิจกรรมนักเรียน งานบริการอาหารกลางวัน งานบริการด้านสุขภาพ งานบริการด้านการรักษาความปลอดภัย

กิติมา ปรีดีคิลก (2532 : 41) ได้จำแนกขอบข่ายของการบริหารการศึกษาออกเป็น 6 ประเภทได้แก่ การบริหารงานวิชาการ การบริหารงานธุรการและการเงิน การบริหารบุคลากร การบริหารอาคารสถานที่ การบริหารกิจการนักเรียน การสร้างความสัมพันธ์กับชุมชน

จะเห็นได้ว่าในการบริหารงานของโรงเรียน ผู้บริหารจะต้องดำเนินงานทุกงานโดยแบ่งเวลาในการทำงานให้เหมาะสมกับความสำคัญของงาน ซึ่งโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน ผู้บริหารมีภารกิจรับผิดชอบเหมือนกัน แต่ปริมาณงานแตกต่างกัน ผู้บริหารจะต้องใช้เวลาในการบริหารงานต่าง ๆ แตกต่างกันไปบ้าง แต่ถึงอย่างไรก็ตามการบริหารงานการศึกษา ต้องยึดแนวทางการพัฒนาเด็กในทุก ๆ ด้านเป็นเรื่องสำคัญ และงานที่เกี่ยวกับเด็กโดยตรงคือ งานวิชาการ และงานกิจการนักเรียน ดังเช่น อุทัย ธรรมเตโช (2527 : 276) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายที่สำคัญของโรงเรียนคือ บริการให้นักเรียนเป็นผู้มีคุณภาพและคุณธรรมมากที่สุด นั่นคือ โรงเรียนจะต้องจัดประสบการณ์ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้มากที่สุด ประสบการณ์ในห้องเรียนก็คือการดำเนินการเรียนการสอนของครูภายในห้องเรียนแต่ละวัน ส่วนประสบการณ์นอกห้องเรียนก็คือกิจการนักเรียน ทั้งสองส่วนนี้โรงเรียน

จะต้องจัดให้มีการประสานสัมพันธ์กันและต่อเนื่องกัน จึงจะสามารถทำให้นักเรียนเป็นพลเมืองดีตามที่ต้องการได้ ดังนั้นงานที่โรงเรียนต้องให้ความสำคัญ และจัดควบคู่ไปกับการวิชาการ ก็คืองานกิจการนักเรียน ดังเช่น กิติมา ปรีดีคิด (2532 : 165) กล่าวว่านักเรียนแต่ละคนเมื่อเข้าสู่ระบบโรงเรียน ก็จะมีกระบวนการต่อเนื่องและสัมพันธ์กับฝ่ายบริหารเริ่มเข้างานออกจากโรงเรียน มีทั้งกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะต้องจัดกระทำเกี่ยวกับนักเรียนแต่ละคน ต้องคอยดูแลปกครองต้องจัดบริการสิ่งต่าง ๆ ให้ ตลอดจนจัดกิจกรรมต่าง ๆ อันเป็นการเสริมบทเรียนให้นักเรียนอีกด้วย งานกิจการนักเรียนจึงต้องมีอยู่ตลอดเวลา จึงเป็นหน้าที่ของผู้บริหารที่จะต้องทำให้งานกิจการนักเรียนเป็นไปด้วยดี โดยมีนักเรียนที่มีคุณภาพในที่สุด และกาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ (2535 : 6) กล่าวว่างานกิจการนักเรียนมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่างานอื่น ๆ เลย ผู้บริหารโรงเรียนที่มุ่งหวังจะทำให้นักเรียนแต่ละคน ประสบความสำเร็จในด้านการศึกษาลำเรียน ตลอดจนให้มีพัฒนาการด้านต่าง ๆ ได้แก่ ร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมไปด้วยดีจำเป็นจะต้องรับผิดชอบ ในการจัดดำเนินการ และควบคุมดูแลให้งานด้านกิจการนักเรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

จากวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาและขอบข่ายงานบริหารการศึกษา ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นว่า งานกิจการนักเรียนเป็นงานที่ผู้บริหารจะต้องให้ความสำคัญจัดขึ้นให้เหมาะสมกับสภาพของโรงเรียน และนักเรียน ดังที่ เอกชัย ก็สุขพันธ์ (ม.ป.ป. : 197) กล่าวว่าการบริหารกิจการนักเรียน เป็นความรับผิดชอบที่สำคัญของผู้บริหารการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ที่จะต้องจัดการเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง ภายในโรงเรียน เพื่อให้เด็กทุกคนสามารถมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมที่จะออกไปสู่สังคมภายนอกได้ ส่วนสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2528 : 24) กล่าวว่ากิจการนักเรียนเป็นกิจกรรมต่อเนื่องที่โรงเรียนจัดให้แก่ นักเรียน ควบคู่กับการเรียนการสอนในชั้นเรียน เพื่อส่งเสริม และพัฒนานักเรียนทุก ๆ ด้านให้สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขส่งผลไปถึงการพัฒนาชุมชนอีกด้วย และประภาพรรณ สุวรรณสุข (2528 : 805) กล่าวว่าการจัดกิจการนักเรียนนับเป็นความสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนบรรลุปรัชญาเป้าหมายของการศึกษาของชาติได้

จากความสำคัญของงานกิจการนักเรียน จะเห็นได้ว่าเป็นกิจกรรมที่ช่วยเหลือส่งเสริม และสนับสนุนให้นักเรียนได้รับการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน จึงควรจัดให้มีขึ้นในโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งเด็กในวัยประถมศึกษา เป็นวัยที่กำลังเจริญเติบโต ดังเช่น ปรีชา นิพนธ์พิทยา (2525 :

174) กล่าวว่า เด็กในวัยประถมศึกษา เราถือว่า ประมาณ 6 - 12 ปีเป็นวัยที่ทางจิตวิทยาเรียกว่า Formative Year หรือวัยแห่งการสร้างเสริมความเจริญงอกงาม เป็นระยะที่กำลังสร้างทุกด้าน ให้เจริญงอกงาม ต้องการที่จะขยายประสบการณ์ทั้งใน ด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และ สังคม ที่ฝึกให้เป็นนิสัยเพื่อให้ได้แบบอย่าง หรือแนวปฏิบัติความประพฤติที่สอดคล้องกับ ความต้องการของสังคม และวัฒนธรรมที่ดำรงอยู่ โรงเรียนประถมศึกษาจึงต้องให้ความสำคัญ ในการบริหารงานกิจการนักเรียน เพื่อให้เด็กได้รับบริการต่าง ๆ ได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมต่าง ๆ อันมีผลต่อการเจริญเติบโต สร้างนิสัยที่เสียสละเพื่อส่วนรวม ปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรม

จากข้อมูลดังกล่าวมาแล้ว ทำให้ทราบว่าโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีโรงเรียนเป็นจำนวนมากครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศ และมีความสำคัญต่อการพัฒนานักเรียนในวัยประถมศึกษา เพื่อจะได้เป็นพลเมืองดีและเป็น กำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ

จากการศึกษารายงานสรุปผล และแผนการดำเนินงาน ของสำนักงานคณะกรรมการ การการประถมศึกษาแห่งชาติ (2530 - 2539) ได้สรุปปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานใน ช่วงแผนพัฒนาการศึกษาฉบับที่ 6 (พ.ศ.2530 - 2534) ด้านการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา ในส่วนที่เกี่ยวกับตัวนักเรียนไว้ว่า

1. การเกณฑ์เด็กเข้าเรียนยังไม่สามารถเกณฑ์เด็กเข้าเรียนได้ครบทุกคน ในปี การศึกษา 2534 สามารถเกณฑ์เด็กเข้าเรียนได้ร้อยละ 99.45
2. นักเรียนขาดแคลนอาหารกลางวัน คือมีนักเรียนขาดแคลนอาหารกลางวัน (มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน) คิดเป็นร้อยละ 31.50 ของจำนวนนักเรียนประถมศึกษาใน สังกัด
3. อัตราการออกกลางคันค่อนข้างสูง โดยมีอัตราการออกกลางคัน เฉลี่ยรวมทุก ชั้นคิดเป็นร้อยละ 1.02
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ กล่าวคือสำนักงานคณะกรรมการ การการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้กำหนดเป้าหมายเมื่อสิ้นแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับ ที่ 6 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มทักษะคณิตศาสตร์ กับกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ไว้ ร้อยละ 50.00 กับร้อยละ 70.00 ตามลำดับ แต่ผลการดำเนินการเมื่อสิ้นสุดแผนมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะคณิตศาสตร์ และกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ได้เพียง ร้อยละ 43.12 กับร้อยละ 61.00 ตามลำดับ

5. อัตราการเข้าชั้นก่อนข้างสูงซึ่งในปีการศึกษา 2533 มีอัตราการเข้าชั้น ร้อยละ

3.07

ผลสรุปการดำเนินงานของ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปีการศึกษา 2536 การเกณฑ์เด็กเข้าเรียนได้เพียงร้อยละ 97.50 มีอัตราการออกกลางคัน ร้อยละ 1.06

การศึกษาผลการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ 2536 ของ จังหวัดในเขตการศึกษา 3 ซึ่งเป็นจังหวัดในภาคใต้ประกอบด้วยจังหวัดชุมพร, สุราษฎร์ธานี, นครศรีธรรมราช, พัทลุง, และสงขลา สรุปผลการปฏิบัติงานในส่วนที่เกี่ยวกับตัวนักเรียนมีดังนี้

1. จังหวัดชุมพร เกณฑ์เด็กเข้าเรียนได้ ร้อยละ 96.38 มีอัตราการออกกลางคัน ร้อยละ 0.65 นักเรียนมีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 12.29 มีอัตราการเข้าชั้นเฉลี่ยรวมทุกชั้น ร้อยละ 5.31 (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชุมพร, 2536)

2. จังหวัดสุราษฎร์ธานี เกณฑ์เด็กเข้าเรียนได้ ร้อยละ 95.59 มีอัตราการออกกลางคัน ร้อยละ 0.14 นักเรียนมีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ร้อยละ 14.14 มีอัตราการเข้าชั้นเฉลี่ยรวมทุกชั้น ร้อยละ 5.31 (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุราษฎร์ธานี, 2536)

3. จังหวัดนครศรีธรรมราช เกณฑ์เด็กเข้าเรียนได้ ร้อยละ 97.55 มีอัตราการออกกลางคัน ร้อยละ 1.03 นักเรียนมีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ร้อยละ 20.21 มีอัตราการเข้าชั้นเฉลี่ยรวมทุกชั้น ร้อยละ 4.08 (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช, 2536)

4. จังหวัดพัทลุง เกณฑ์เด็กเข้าเรียนได้ ร้อยละ 98.97 นักเรียนมีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ร้อยละ 16.51 มีอัตราการเข้าชั้นเฉลี่ยรวมทุกชั้น ร้อยละ 3.41 (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพัทลุง, 2536)

5. จังหวัดสงขลา เกณฑ์เด็กเข้าเรียนได้ ร้อยละ 96.55 มีอัตราการออกกลางคัน ร้อยละ 1.20 นักเรียนมีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ร้อยละ 12.56 อัตราการเข้าชั้นรวมเฉลี่ย ร้อยละ 6.42 (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา, 2536)

เมื่อเปรียบเทียบผลการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการของจังหวัดในเขตการศึกษา 3 ปีงบประมาณ 2536 กับผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการศึกษา ฉบับที่ 6 (2530 - 2534) ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปรากฏว่า

1. การเกณฑ์เด็กเข้าเรียน ของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดต่าง ๆ ในเขตการศึกษา 3 ดำเนินการได้น้อยกว่าการดำเนินการของ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

2. อัตราการออกกลางคัน สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชุมพร และสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีอัตราการออกกลางคินน้อยกว่าสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ แต่สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช และสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา มีอัตราการออกกลางคินมากกว่าสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

3. ด้านสุขภาพอนามัย นักเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ในเขตการศึกษา 3 นักเรียนมีอัตราน้ำหนักที่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน น้อยกว่าของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ แต่ก็ยังอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง กล่าวคือ นักเรียนที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน มีจำนวนถึง 53,422 คน และมีอัตราน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน สูงกว่าเป้าหมาย ที่สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดแต่ละจังหวัดกำหนดไว้ ซึ่งได้กำหนดเป้าหมายตามกำหนดของ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ให้ลดอัตราการขาดสารอาหารโดยให้มีนักเรียนที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานไม่เกิน ร้อยละ 10

4. อัตราการซ้ำชั้น ผลการดำเนินการของ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดทุกจังหวัดในเขตการศึกษา 3 มีอัตราการซ้ำชั้นสูงกว่าของ นักเรียนจากผลการดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

นอกจากนี้ยังมีข้อสังเกตอีกว่า นักเรียนที่ออกกลางคิน เมื่อศึกษาข้อมูลพบว่าชั้นที่นักเรียนในระดับการศึกษาภาคบังคับออกกลางคินมากที่สุด คือชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เช่นเมื่อดูข้อมูลจาก สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลาแล้วพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และปีที่ 6 มีอัตราการออกกลางคิน ร้อยละ 2.33 และ 1.24 ตามลำดับ ขณะที่อัตราการออกกลางคินของ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลาทุกชั้น ร้อยละ 1.21 และสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช มีอัตราการออกกลางคินของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และปีที่ 6 ร้อยละ 1.21 และ 1.24 ตามลำดับ ในขณะที่อัตราการออกกลางคินของ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราชทุกชั้น ร้อยละ 1.03 จากสภาพการออกกลางคินของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และปีที่ 6 ดังกล่าวเป็นที่น่าสังเกตว่านักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และปีที่ 6 เป็นวัยที่มีสภาพร่างกาย ที่สามารถช่วยงานผู้ปกครองได้เช่น ดูแลน้อง ช่วยงานบ้าน หรือใช้แรงงานง่าย ๆ ได้ และขณะเดียวกันเด็กในวัยนี้เริ่มเข้าสู่วัยรุ่นมีความวิตกกังวลทางร่างกาย

ที่เริ่มเปลี่ยนแปลง ดังเช่น สุรางค์ ไคว่ตระกูล (2533 : 64) กล่าวว่าวัยรุ่นจะเริ่มต้น มีการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย มีการเปลี่ยนแปลงทางความสูงและน้ำหนักอย่าง รวดเร็วมาก การเปลี่ยนแปลงนี้จะมีผลแตกต่างระหว่างเพศ เด็กหญิงจะเริ่มเมื่ออายุ ระหว่าง 8 - 10 ปี ซึ่งเร็วกว่าเด็กชายประมาณ 2 ปี การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็วของเด็กชายจะเริ่มราว ๆ อายุ 10 - 16 ปี ทำให้เด็กวัยนี้มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับ การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย และคิดว่าคนอื่นจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับรูปร่างของตน ซึ่งเป็นปัญหาที่เด็กจะต้องปรับตัวจึงเป็นหน้าที่ของครูในโรงเรียนที่จะช่วยเหลือแนะนำ นอกเหนือจากการเรียนการสอนในห้องเรียน

สภาพดังที่ได้กล่าวมาแล้วทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจในการทำวิจัย การบริหารงานกิจการนักเรียนอันเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับ การบริการช่วยเหลือนักเรียนในด้านต่าง ๆ ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี สามารถเรียนได้เต็มตามศักยภาพ ผู้วิจัยเห็นว่าการวิจัยเรื่องสภาพและปัญหาการบริหารงานกิจการนักเรียน จะช่วยสนับสนุนให้ผู้บริหารได้จัดการบริหารโรงเรียนอย่างมีประสิทธิภาพเกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการบริหารงานกิจการนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 3
2. เพื่อศึกษาปัญหาในการบริหารงานกิจการนักเรียน ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 3

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาการบริหารงานกิจการนักเรียน เฉพาะโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 3
2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 3 ผู้ให้ข้อมูลคือ ผู้บริหารโรงเรียน และครูผู้รับผิดชอบงานกิจการนักเรียนในโรงเรียนนั้น ๆ

3. งานบริหารกิจการนักเรียนที่ศึกษาวิจัยครั้งนี้ ศึกษาตามขอบเขตของงานกิจการนักเรียนที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2536 : 23-42) สรุปได้ 4 งาน ได้แก่

3.1 งานที่โรงเรียนต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. 2523 ระเบียบที่เกี่ยวข้อง และเรื่องเกี่ยวกับตัวนักเรียน ได้แก่ การจัดทำเขตบริการ การจัดทำสำมะโนนักเรียน การเกณฑ์-การรับนักเรียนเข้าเรียน การประชุมนิเทศผู้ปกครอง การแก้ปัญหา นักเรียนขาดเรียน

3.2 งานที่โรงเรียนต้องจัดบริการให้นักเรียน ได้แก่ การบริการสุขภาพ การจัดหาอาหารกลางวัน การบริการแนะแนว การบริการนักเรียนขาดแคลนทุนการศึกษา

3.3 งานที่ส่งเสริมให้มีขึ้นในโรงเรียน ได้แก่ กิจกรรมลูกเสือ-เนตรนารี ยุวกาชาดและผู้บำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมส่งเสริมประชาธิปไตย กิจกรรมสหกรณ์นักเรียน กิจกรรมสร้างวินัยในโรงเรียน กิจกรรมส่งเสริมจริยธรรม กิจกรรมกีฬา กิจกรรมทัศนศึกษา กิจกรรมอยู่ค่ายพักแรม กิจกรรมชุมนุมวิชาการ/กลุ่มสนใจ กิจกรรมวันสำคัญ กิจกรรมหน้าเสาธง กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ต่อโรงเรียนและชุมชน กิจกรรมแสดงนิทรรศการและผลงานนักเรียน กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม กิจกรรมอนุรักษ์ประเพณีท้องถิ่น

3.4 งานสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับศิษย์เก่า ได้แก่ การติดตามผลนักเรียน การตั้งสมาคมศิษย์เก่า การสรรหาและยกย่องคนดีเด่น ประจำท้องถิ่นและชุมชน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

โรงเรียนประถมศึกษาหมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาที่มีนักเรียนตั้งแต่ 300 คนขึ้นไป สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 3

ผู้บริหารโรงเรียนหมายถึง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการหรือผู้รักษาการในตำแหน่งครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 3

ครูรับผิดชอบงานกิจการนักเรียน หมายถึง ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการหรือครูผู้สอนผู้ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานกิจการนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 3

ผู้ปฏิบัติกิจกรรม หมายถึง ครูผู้สอน ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ในงานบริหารงานกิจการนักเรียน

เขตการศึกษา 3 หมายถึง เขตการศึกษาที่ครอบคลุมพื้นที่จังหวัดต่าง ๆ 5 จังหวัด คือจังหวัดชุมพร จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดพัทลุง และจังหวัดสงขลา

งานกิจการนักเรียน หมายถึง งานเกี่ยวกับตัวนักเรียนและ กิจกรรมนักเรียนทั้งหมด ยกเว้นกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในห้องเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยส่งเสริมการเรียน การสอนในหลักสูตรให้บรรลุผลยิ่งขึ้น สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติได้กำหนดให้เป็น งานหลัก 1 ใน 6 งานของการบริหารโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งมีขอบข่าย 4 งานคือ

1. งานที่โรงเรียนต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. 2523 ระเบียบที่เกี่ยวข้อง และเรื่องเกี่ยวกับตัวนักเรียน ได้แก่ การจัดทำเขตบริการ การจัดทำ สำมะโนนักเรียน การเกณฑ์ - การรับนักเรียนเข้าเรียน การปฐมนิเทศผู้ปกครอง การแก้ ปัญหาเด็กเรียนขาดเรียน

2. งานที่โรงเรียนจัดบริการนักเรียน ได้แก่ การบริการสุขภาพ การจัด อาหารกลางวัน การบริการแนะแนว การบริการนักเรียนขาดแคลน ทุนการศึกษา

3. งานที่ส่งเสริมให้มีขึ้นในโรงเรียน ได้แก่ กิจกรรมลูกเสือ - เนตรนารี ยุวกาชาด และผู้นำเพื่อประโยชน์ กิจกรรมส่งเสริมประชาธิปไตย กิจกรรมสหกรณ์นักเรียน กิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน กิจกรรมส่งเสริมจริยธรรม กิจกรรมกีฬา กิจกรรม ทัศนศึกษา กิจกรรมอยู่ค่ายพักแรม กิจกรรมชุมนุมวิชาการ/กลุ่มสนใจ กิจกรรมวันสำคัญ กิจกรรมหน้าเสาธง กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ต่อโรงเรียนและชุมชน กิจกรรมแสดงนิทรรศการ และผลงานนักเรียน กิจกรรมทางด้านศิลปวัฒนธรรม กิจกรรมอนุรักษ์ประเพณีท้องถิ่น

4. งานสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับศิษย์เก่า ได้แก่ การติดตาม ผลนักเรียน การตั้งสมาคมศิษย์เก่า การสรรหาและยกย่องคนดีเด่นประจำท้องถิ่นและชุมชน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการบริหารงานกิจการนักเรียน ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้คือ

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือโรงเรียนประถมศึกษาที่มีนักเรียนตั้งแต่ 300 คนขึ้นไป สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 3 มีจำนวน 584 โรงเรียน ผู้ให้ข้อมูลคือ ผู้บริหารโรงเรียน และครูรับผิดชอบงานกิจการนักเรียน

2. กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างตามลำดับขั้นดังนี้

2.1 กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ ตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ของ Yamane ที่ความเชื่อมั่น 95 % (Yamane อ้างถึงใน อุทุมพร (ทองอุไร) จามรมาร, 2532 : 30) ซึ่งได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 222 โรงเรียน แล้วใช้การสุ่มตัวอย่างตามขนาดของโรงเรียน โดยวิธี สุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างตามขนาดของโรงเรียนดังนี้

โรงเรียนแบบที่ 1 มีนักเรียน (300 - 600 คน) จำนวนโรงเรียนในเขตการศึกษา 3 มีจำนวน 480 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่าง 182 โรงเรียน

โรงเรียนแบบที่ 2 มีนักเรียน (601 - 900 คน) จำนวนโรงเรียนในเขตการศึกษา 3 มีจำนวน 68 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่าง 26 โรงเรียน

โรงเรียนแบบที่ 3 มีนักเรียน (901 - 1,200 คน) จำนวนโรงเรียนในเขตการศึกษา 3 มีจำนวน 22 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่าง 9 โรงเรียน

โรงเรียนแบบที่ 4 มีนักเรียน (1,200 คนขึ้นไป) จำนวนโรงเรียนในเขตการศึกษา 3 มีจำนวน 14 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่าง 5 โรงเรียน

2.2 นำจำนวนโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ไปหาสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามขนาดของโรงเรียน และจำนวนโรงเรียนของจังหวัดในเขตการศึกษา 3 ได้กลุ่มตัวอย่างตามตารางดังนี้

ตารางที่ 1. แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

จังหวัด	โรงเรียนแบบที่ 1		โรงเรียนแบบที่ 2		โรงเรียนแบบที่ 3		โรงเรียนแบบที่ 4	
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ชุมพร	37	14	4	1	4	2	2	1
นครศรีธรรมราช	188	71	24	9	3	1	3	1
พัทลุง	75	29	9	4	2	1	-	-
สงขลา	111	42	22	8	8	3	4	1
สุราษฎร์ธานี	69	26	9	4	5	2	5	2
รวม	480	182	68	26	22	9	14	5

2.3 การสุ่มตัวอย่างตามขนาดของโรงเรียน และจำนวนโรงเรียนในแต่ละจังหวัดโดยใช้การสุ่มแบบง่าย(Simple Random Sampling) ผู้ให้ข้อมูลคือผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้รับผิดชอบงานกิจการนักเรียน ของโรงเรียนที่ได้รับการสุ่ม ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียนที่ได้รับการสุ่มตัวอย่างจำนวน 222 คน และครูผู้รับผิดชอบงานกิจการนักเรียนของโรงเรียนที่ได้รับการสุ่มตัวอย่างจำนวน 222 คนรวมกลุ่มตัวอย่างจำนวน 444 คน

3. เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใช้สำหรับผู้บริหารโรงเรียน และครูผู้รับผิดชอบงานกิจการนักเรียน

แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะของคำถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check - list)

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับเกี่ยวกับสภาพ การบริหารและดำเนินการจัดงานกิจการนักเรียน ลักษณะของคำถามเป็นสำรวจรายการ (Check - list) และแบบปลายเปิด (Open - ended)

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาในการบริหาร และดำเนินการ งานกิจการนักเรียน ลักษณะของคำถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check - list) และแบบปลายเปิด (Open - ended)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปยังผู้ตอบทางไปรษณีย์ เมื่อตอบเสร็จแล้วผู้ตอบส่งแบบสอบถามกลับมายังผู้วิจัยทางไปรษณีย์

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คำร้อยละ และนำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย

ข้อมูลเกี่ยวกับ สภาพการบริหาร และการดำเนินการงานกิจการนักเรียนของโรงเรียน วิเคราะห์โดยใช้คำร้อยละ และนำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย

ข้อมูลเกี่ยวกับ ปัญหาในการดำเนินการ งานกิจการนักเรียนของโรงเรียน วิเคราะห์ผลโดยใช้คำร้อยละ และนำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย

ลำดับขั้นการเสนอผลการวิจัย

ในการนำเสนอผลการวิจัย ผู้วิจัยจัดลำดับขั้นตอน โดยแบ่งเป็น 5 บทดังนี้

บทที่ 1 บทนำ กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย คำนิยามที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ วิธีดำเนินการวิจัย การสร้างเครื่องมือในการวิจัย และการนำเสนอผลการวิจัย

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กล่าวถึงทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย ประชากรในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิจัย

บทที่ 4 กล่าวถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด โดยการนำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ